

2023

Temaundersøgelse om betalings- og e-pengeinstitutters sikring af brugermidler

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	3
1.1 Baggrund for undersøgelsen	3
1.2 Afgrænsning af undersøgelsen	4
1.3 Reglerne om sikring af brugermidler	4
Figur 1. Tidslinje for sikring af brugermidler på sikringskonto	8
1.4. Aktører på markedet for kortbetalinger	9
Figur 2. Aktører på betalingsmarkedet for kortbetalinger	9
2. Sikring af brugermidler	10
2.1. Betalings- og e-pengeinstitutter (andre end kortindløserne)	10
2.2. Særligt om kortindløserne	13
2.3. Garantistillelse som sikring af brugermidler	15
2.4. Revision af sikringskonto	16
3. Separatistret til beløb i et konkursbo	17
4. Vurdering	19
4.1. Inddragelse af driftsmidler på sikringskontoen	19
4.2. Udbetaling forud for modtagelse af midler på sikringskontoen	21
4.3. Håndtering af renter på sikringskontoen	23
5. Best practice og nye mulige initiativer	24
5.1. Ekstern revision	24
5.2. Opbevaring af data om sikrede midler	24
5.3. Ikke-identificerede betalinger	25
5.4. Brug af ordet 'tilbagebetaling'	25
5.5. Dobbeltregulering	26
6. Konklusion	27

1. Indledning

1.1 Baggrund for undersøgelsen

Finanstilsynet har undersøgt 15 betalings- og e-pengeinstitutters sikring af brugermidler i henhold til § 35 i lov om betalinger og bekendtgørelse om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters sikring af brugermidler (sikringsbekendtgørelsen). I forbindelse med Finanstilsynets strategi 2025 har Finanstilsynet et mål om at sikre en robust finansiel sektor ved at de finansielle virksomheder har tilstrækkelig styr på risikotagningen gennem effektive og kompetente ledelsesfunktioner. For betalings- og e-pengeinstitutter udgør sikring af brugermidler et af de mest centrale elementer i at sikre en robust betalingssektor.

Lov om betalinger pålægger i § 35 institutterne at sikre de midler, som ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden udbyder af betalingstjenester ved udgangen af den arbejdsdag, som følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget. Midlerne skal sikres ved, at instituttet indsætter dem på en sikringskonto, investerer dem i sikre, likvide aktiver med lav risiko eller gennem en garanti fra et forsikringselskab eller et kreditinstitut. I sikringsbekendtgørelsen fastsættes det bl.a. nærmere, hvilke krav der er til etableringen af sikringen.

Formålet med reglerne er, at brugernes¹ midler ikke skal kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra instituttets øvrige kreditorer i tilfælde af insolvensbehandling. Reglerne skal sikre, at brugerne af betalings- og e-pengeinstitutternes tjenester opnår separatistret til indeståendet på sikringskontoen i overensstemmelse med de almindelige tingsretlige regler.

Det bemærkes, at det altid vil være en konkret vurdering, om et separatistkrav skal respekteres af de øvrige kreditorer. Reglerne om sikring af brugermidler har endnu ikke været prøvet ved en domstol, hvorfor reglerne for nuværende har til formål at sikre, at der er størst mulig sandsynlighed for, at en domstol vil anerkende sikringsordningen og dermed lade iagttagelse af reglerne i lov om betalinger og sikringsbekendtgørelsen være afgørende for, at brugerne opnår separatiststilling til indestående på en sikringskonto.

Finanstilsynet igangsatte undersøgelsen, efter det danske betalingsinstitut Yourpay ApS gik konkurs i efteråret 2021. I forbindelse med opgørelsen af konkursboet viste det sig, at der ikke var tilstrækkelige midler på virksomhedens sikringskonti til at dække de krav, som brugerne af Yourpay ApS' tjenester havde. Derudover havde der tilsyneladende været en sammenblanding af driftsmidler og sikrede midler på sikringskontiene. Det havde den konsekvens, at brugerne af Yourpays tjenester ikke fik udbetalt deres tilgodehavende, men indgik i boet som simple kreditorer. Forløbet illustrerede således, at den beskyttelse, som reglerne skal give virksomhedens brugere, potentielt er sårbar og afhængig af, hvordan en sikringskonto føres i praksis.

Formålet med undersøgelsen er at give Finanstilsynet indblik i, hvordan reglerne om sikring af brugermidler anvendes i praksis, og at afdække, om der er områder, som er uklare i den nuværende ordning, eller hvor beskyttelsen af brugernes midler ikke fungerer godt nok. I forlængelse heraf er det formålet at undersøge, dels om Finanstilsynet kan udlede best pra-

---

¹ "Bruger" bruges i denne rapport som betegnelse for de kunder, som betalings- og e-pengeinstitutterne sikrer midler for. En bruger skal forstås som en fysisk eller juridisk person, som anvender en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller som begge dele, jf. § 7, nr. 14, i lov om betalinger.

ctice for håndtering af sikringskonti, dels at vurdere, om der er behov for at ændre reglerne om sikring af brugermidler.

Den 30. juni 2022 sikrede betalings- og e-pengeinstitutterne i denne undersøgelse brugermidler for i alt DKK 3,6 mia. kr., så der er tale om væsentlige beløb for brugerne af disse tjenester. Til sammenligning gennemførte de pågældende institutter samlet set betalinger i 2021 for ca. 700 mia. kr.

1.2 Afgrænsning af undersøgelsen

Finanstilsynet har udvalgt 15 danske betalings- og e-pengeinstitutter med det formål at af-dække praksis hos størstedelen af de danske betalings- og e-pengeinstitutter, som er underlagt krav om sikring af brugermidler grundet de betalingstjenester, de udbyder.² Undersøgelsen er foretaget off-site på baggrund af materiale indhentet fra de udvalgte betalings- og e-pengeinstitutter. Finanstilsynet har afholdt møder med enkelte institutter om udfordringer eller problemstillinger ved sikringen af brugermidler.

De danske betalings- og e-pengeinstitutter anvender i overvejende grad sikringskonto til at sikre brugermidler. Der er et enkelt institut, som har etableret en garanti til sikring af midler. Der er ingen betalings- og e-pengeinstitutter i undersøgelsen, der sikrer brugermidler ved investering i sikre, likvide aktiver med lav risiko, jf. afsnit 1.3.

Besvarelsene har givet anledning til individuelle reaktioner og opfølgning, da enkelte institutter ikke har haft de påkrævede procedurer og foranstaltninger i henhold til reglerne på området. Finanstilsynet vurderer derudover, at det vil være nødvendigt at følge op over for enkelte institutter på baggrund af rapportens konklusioner.

1.3 Reglerne om sikring af brugermidler

Reglerne om sikring af brugermidler findes i lov om betalinger og i sikringsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 1360 af 27/11/2017). Reglerne er implementering af hhv. artikel 10 i PSD2³ og artikel 7 i e-pengedirektivet⁴.

Det følger af artikel 10 i PSD2, at

”1. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kræver af betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester som omhandlet i punkt 1-6 i bilag I, at de skal beskytte alle midler, der er modtaget fra betalingstjenestebrugere eller gennem en anden betalingstjenesteudbyder til gennemførelse af betalingstransaktioner, på en af følgende måder:

a) De må ikke på noget tidspunkt blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end de betalingstjenestebrugere, som midlerne stammer fra, og skal, hvis betalingsinstituttet stadig er i besiddelse af dem, og de endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden betalingstjenesteudbyder ved afslut-

² Der er i alt 22 danske betalings- og e-pengeinstitutter.

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF.

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF.

ningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, ind sættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko som fastlagt af hjemlandets kompetente myndigheder; og de skal i overens stemmelse med national ret i betalingstjenestebrugernes interesse være beskyttet mod krav fra betalingsinstitutts øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens.

b) Midlerne skal være dækket af en forsikring eller en anden tilsvarende garanti fra et forsikrings selskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som betalings instituttet, for et beløb, der svarer til det beløb, der skulle holdes adskilt, hvis der ikke er en forsikring eller en anden tilsvarende garanti, der kan udbetales, hvis betalings instituttet ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser.

2. Når et betalingsinstitut skal beskytte midler i henhold til stk. 1, og en del af disse midler skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, idet det resterende beløb skal anvendes til andre formål end betalingstjenester, er den del af midlerne, som mod tages med henblik på fremtidige betalingstransaktioner, også omfattet af kravene i stk. 1. Når denne del varierer eller er ukendt på forhånd, tillader medlemsstaterne beta lingsinstitutterne at anvende dette stykke på grundlag af en repræsentativ del, som skønnes at skulle anvendes til betalingstjenester, forudsat at de kompetente myndig heder finder det godtgjort, at en sådan repræsentativ del med rimelighed kan anslås ud fra historiske oplysninger.”

Artikel 7, stk. 1, i e-pengedirektivet fastsætter:

”1. Medlemsstaterne kræver af e-pengeinstitutter, at de i overensstemmelse med arti kel 9, stk. 1 og 2, i direktiv 2007/64/EF beskytter de midler, der er modtaget som ve derlag for de elektroniske penge, der er blevet udstedt. Midler, der modtages i form af betalinger ved brug af et betalingsinstrument, skal først beskyttes fra det øjeblik, hvor de krediteres betalingsregnskabet for e-pengeinstituttet eller på anden måde stilles til rådighed for e-pengeinstituttet, eventuelt i overensstemmelse med de gennemførel sesfrister, der er fastsat i direktiv 2007/64/EF. Sådanne midler skal under alle omstæn digheder senest beskyttes fem arbejdsdage, som defineret i artikel 4, nr. 27, i samme direktiv, efter udstedelsen af elektroniske penge.”

Lov om betalinger

§ 35 i lov om betalinger fastsætter:

”§ 35. E-pengeinstitutter, der udøver andre aktiviteter, som er nævnt i § 18, stk. 1, skal sikre de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester eller modtaget gen nem en anden udbyder af betalingstjenester som led i gennemførelsen af en betalings transaktion.

Stk. 2. Betalingsinstitutter, der udfører betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-6, skal sikre de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester eller modtaget gennem en anden udbyder af betalingstjenester som led i gennemførelsen af en beta lingstransaktion.

Stk. 3. Midler, der ved afslutningen af den arbejdsdag, som følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til

en anden udbyder af betalingstjenester, skal senest på dette tidspunkt indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko, jf. dog stk. 4. Midlerne må herved ikke kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra instituttets øvrige kreditorer.

Stk. 4. Institutet kan i stedet for den fremgangsmåde, der er beskrevet i stk. 3, vælge at stille garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som instituttet. Garantien skal stilles til sikkerhed for de berettigede betalingsmodtagere i henhold til endnu ikke effektuerede betalingstjenester, og garantien skal omfatte ethvert beløb, som ellers skulle være indsat på særskilt konto eller investeret i sikre, likvide aktiver med lav risiko i henhold til stk. 3.

Stk. 5. E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, der er forpligtet til at sikre midler, der er modtaget fra brugerne, jf. stk. 1 og 2, hvor en del af midlerne skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, og hvor den resterende del skal anvendes til ikkebetalingsrelaterede tjenester, skal sikre den del af midlerne, som skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, jf. stk. 3 eller 4.

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om sikring af midler i henhold til stk. 1-4.”

En bruger defineres i § 7, nr. 14, i lov om betalinger som ”*En fysisk eller juridisk person, som anvender en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller som begge dele.*”

Institutterne skal sikre midler i to tilfælde. Når instituttet har midler, der er modtaget fra brugerne, *eller* når instituttet har modtaget midler gennem en anden udbyder af betalingstjenester som led i gennemførelsen af en betalingstransaktion. I praksis vil det medføre, at der er følgende to almindeligt forekommende situationer, hvor et institut skal sikre brugernes midler:

- Instituttets bruger er *betaler* og sender midler til instituttet med henblik på, at instituttet sender midlerne videre til betalingsmodtager eller dennes betalingstjenesteudbyder. Det kan f.eks. være en virksomhed, som ønsker at overføre midler til en betalingsmodtager i et andet land. Virksomheden kan benytte sig af et betalingsinstitut, som kan overføre midlerne til sin konto i det land, hvorefter de kan udbetales til betalingsmodtager.
- Instituttets bruger er *betalingsmodtager*, og instituttet modtager midler fra en anden betalingstjenesteudbyder med henblik på at stille midlerne til rådighed for brugeren eller videresende dem til en anden betalingstjenesteudbyder på vegne af brugeren. Det kan f.eks. være et betalingsinstitut med tilladelse til at indløse betalingsinstrumenter, hvis bruger er en webshop. Betalingsinstituttet sørger for, at det beløb, en kunde betaler med sit kort til webshoppen, modtages af webshoppen. Pengene vil blive overført fra kundens konto til betalingsinstituttet, indtil de udbetales til brugeren, som i det tilfælde er webshoppen.

Følgende fremgår af § 120 i lov om betalinger:

”§ 120. Betalerens udbyder, betalingsmodtagerens udbyder og deres eventuelle formidlere skal overføre betalingstransaktionens fulde beløb uden fradrag af gebyrer.

Stk. 2. Betalingsmodtageren og dennes udbyder kan uanset stk. 1 aftale, at udbyderen trækker sine gebyrer fra det overførte beløb før kreditering af betalingsmodtageren. Ved meddelelse efter §§ 71 og 78 skal betalingstransaktionens fulde beløb oplyses med særskilt angivelse af gebyrets størrelse.

Stk. 3. Trækkes der andre gebyrer end nævnt i stk. 2 fra det overførte beløb, skal betalerens udbyder sikre, at betalingsmodtageren modtager betalingstransaktionens fulde beløb, som betaleren har initieret. Ved betalingstransaktioner iværksat af eller via betalingsmodtageren påhviler forpligtelsen efter 1. pkt. betalingsmodtagerens udbyder.”

Det følger således af bestemmelsen, at et betalings- eller e-pengeinstitut kan aftale, at instituttet trækker sine gebyrer fra det overførte beløb før kreditering af betalingsmodtageren. Bestemmelsen vedrører kreditering af betalingsmodtageren, men fastlægger ikke de nærmere krav til sikring af brugermidler.

Sikringsbekendtgørelsen

Sikringsbekendtgørelsen, der er fastsat i medfør af delegationshjemlen i § 35, stk. 6, fastsætter de nærmere regler om sikring af midler. For så vidt angår e-pengeinstitutter, fastsætter bekendtgørelsens § 2, stk. 1, at et e-pengeinstitut skal sikre de midler, som e-pengeinstituttet har modtaget fra sine brugere med henblik på veksling til elektroniske penge og udestående elektroniske penge.

For betalingsinstitutter gælder, at de skal sikre de midler, som de 1) har modtaget fra brugere af betalingstjenester eller har modtaget gennem en anden formidler af betalingstjenester som led i gennemførelse af betalingstransaktioner, og 2) endnu ikke har udbetalt til betalingsmodtageren eller har overført til en anden udbyder af betalingstjenester ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, jf. bekendtgørelsens § 3, stk. 1.

Fremgangsmåden for sikringen er fastsat i bekendtgørelsens § 2, stk. 2-5, og § 3, stk. 2-5, for hhv. e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter. Det fastsættes, at:

”*Stk. 2.* E-pengeinstituttet [betalingsinstituttet] skal sikre midlerne, jf. stk. 1, ved enten at

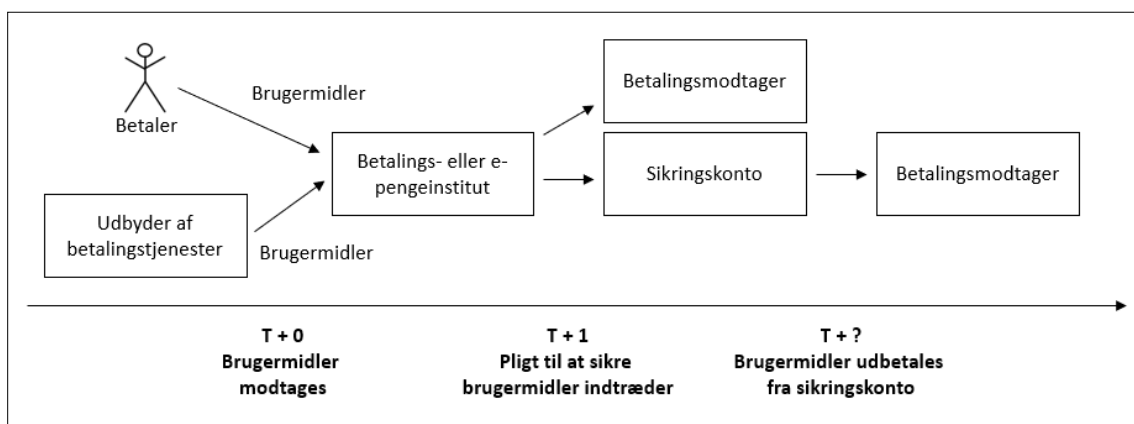
- 1) placere midlerne på en særskilt konto, der betegnes sikringskonto, i et kreditinstitut, jf. § 4,
- 2) investere midlerne i værdipapirer, der placeres i et særskilt værdipapirdepot som betegnes sikkerhedsdepot, i et kreditinstitut, jf. § 5, eller
- 3) etablere en garanti, jf. § 7.

Stk. 3. Den samlede sikkerhedsstillelse i henhold til stk. 2, skal til enhver tid svare til det samlede beløb, jf. stk. 1.

Stk. 4. E-pengeinstituttet [betalingsinstituttet] skal sikre midlerne senest ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor e-pengeinstituttet [betalingsinstituttet] har modtaget midlerne.

Stk. 5. E-pengeinstituttet [betalingsinstituttet] skal føre en oversigt over de modtagne midler, samt udarbejde og vedligeholde en forretningsgang, som sikrer en korrekt registrering af midlerne.”

Pligten til at sikre midler opstår således først, når institutterne har modtaget midlerne fra brugerne eller gennem en anden udbyder af betalingstjenester, og de endnu ikke har udbetalt dem ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget (T+1 i figur 1 nedenfor). Reglerne forudsætter således en kronologi i midlernes bevægelse ind og ud af sikringskontoen. Det betyder, at midlerne skal være modtaget, før der kan opstå en pligt til at sikre midlerne. Der kan således ikke opstå en pligt til at sikre midler, som ikke er modtaget, jf. figur 1.

Figur 1. Tidslinje for sikring af brugermidler på sikringskonto

Det bemærkes i den forbindelse, at e-pengeinstitutter i overensstemmelse med reglerne kan udstede e- penge, før de har modtaget midlerne. Det betyder, at der kan være en periode, hvor et e-pengeinstitut har udstedt e-penge, som endnu ikke er sikrede, da instituttet ikke har modtaget vederlag for de udstedte e-penge. Det samme er ikke tilfældet for betalingsinstitutter, da de er forpligtede til at sikre midler, de har modtaget til gennemførelse af betalingstransaktioner.

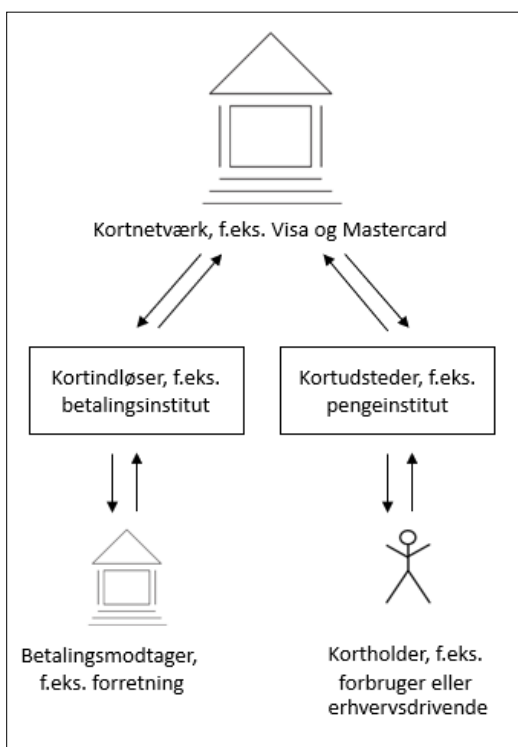
Der er forskellige krav til sikringen, alt efter om institutterne vælger at benytte sig af sikringskonti, sikkerhedsdepoter eller garantier. Kravene til sikringsforanstaltningen fremgår af bekendtgørelsens §§ 4-6. Sikringskonti skal være oprettet i et kreditinstitut, der er meddelt tilladelse her i landet eller i et andet land i EU/EØS. Garantier kan dog også oprettes af et forsikringsselskab, jf. § 6, stk. 1.

Det følger derudover af bekendtgørelsens § 7, at et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut skal have betryggende forretningsgange og interne kontrolforanstaltninger til at sikre overholdelse af instituttets forpligtelser i henhold til bekendtgørelsen. Institutterne skal derudover hvert halve år indsende en opgørelse til Finanstilsynet, der viser det samlede udestående og den etablerede sikkerhedsstillelse, jf. § 8 i bekendtgørelsen.

1.4. Aktører på markedet for kortbetalinger

Markedet for kortbetalinger består af flere forskellige aktører, som har aftaler med hinanden. Ofte beskrives det som et såkaldt fire-partssystem, som illustreret i figur 2 nedenfor. Betalingsmodtagere og kortindløsere optræder på den ene side af markedet. En betalingsmodtager har eksempelvis en aftale med et betalingsinstitut om at alle betalingstransaktioner med et eller flere kortnetværk indløses af betalingsinstituttet. På den anden side har kortholdere og kortudstederne aftaler med hinanden om at udstede kort, som kan anvendes til at gennemføre betalinger. For at kunne interagere med hinanden, har de brug for en fælles platform, hvilket udbydes af kortnetværkene, som f.eks. kan være Visa eller Mastercard. Midlerne fra en kortholder overføres via kortnetværkene videre til kortindløseren, som i sidste ende udbetaler midlerne til betalingsmodtager.

Figur 2. Aktører på betalingsmarkedet for kortbetalinger

2. Sikring af brugermidler

Dette afsnit beskriver, hvordan danske betalings- og e-pengeinstitutter sikrer brugermidler, herunder interne kontrolforanstaltninger, aftaler med brugere om udbetalinger m.v.

Betalings- og e-pengeinstitutterne kommer i besiddelse af brugermidler på forskellige måder, afhængig af deres forretningsmodel. Finanstilsynet konstaterer, at den praktiske håndtering af sikringskontoen på tværs af de forskellige tilladelsestyper og forretningsmodeller er forholdsvis ens. I afsnit 2.1 nedenfor beskrives sikringen af midler for så vidt angår betalings- og e-pengeinstitutter med tilladelse til at udstede e-penge og/eller udbyde betalingstjenester efter bilag 1, nr. 1-4 og nr. 6, til lov om betalinger. I afsnit 2.2 beskrives mere indgående, hvordan de betalingsinstitutter, som har tilladelse til at indløse betalingstransaktioner (bilag 1, nr. 5, til lov om betalinger), sikrer midler. Denne opdeling skyldes, at den praktiske håndtering af sikringen af brugermidler efter Finanstilsynets opfattelse giver nogle særlige udfordringer for betalingsinstitutter med tilladelse til at indløse betalingstransaktioner (typisk kaldet *indløser*). Indløserne af betalingstransaktioner er f.eks. de betalingsinstitutter, der hjælper butikker (online eller fysisk) med at modtage kortbetalinger fra deres kunder.

Afsnit 2.3 indeholder en beskrivelse af, hvorledes sikring af brugermidler ved en garanti håndteres af det enkelte betalingsinstitut, der anvender denne form for sikring. Afsnit 2.4 indeholder en beskrivelse af, hvorledes der gennemføres revision af sikringskonti.

2.1. Betalings- og e-pengeinstitutter (andre end kortindløser)

Betalings- og e-pengeinstitutter med tilladelse til at udstede e-penge og/eller tilladelse efter bilag 1, nr. 1, 2, 3, 4 og 6, i lov om betalinger dækker over forskellige forretningsmodeller. Nedenfor er de omfattede betalings- og e-pengeinstitutters forretningsmodeller kort gengivet på et overordnet niveau:

- Virksomheder, som overfører midler fra brugere af deres tjenester til en eller flere betalingsmodtagere. Disse virksomheder er typisk organiseret ved, at de modtager et beløb, som deres brugere kan anvende til fremtidige transaktioner, og som i mellemtiden skal sikres.
- Virksomheder, der faciliterer crowdfunding af projekter. Denne type virksomhed modtager et beløb fra långiver svarende til det beløb, som vedkommende vil låne til et projekt, og som herefter udbetales til låntager mod en fast rente. Virksomhederne har typisk midler på sikringskontoen for mange forskellige låntagere og långivere.
- Virksomheder, som modtager et beløb, som veksles til e-penge. Indbetalingerne kan f.eks. ske ved, at virksomheden udsteder et virtuelt IBAN, som bruges ved indbetalinger. Virksomhederne skal sikre de midler, de modtager fra deres brugere med henblik på veksling til e-penge.

2.1.1. Fremgangsmåde og tidspunkt for sikringen

Der er stor forskel på, hvor omfattende et system, betalings- og e-pengeinstitutterne anvender til at sikre brugermidler. Nogle institutter har en enkelt sikringskonto og andre har op til 50 sikringskonti. Årsagen til den store forskel er efter Finanstilsynets opfattelse forretningsmodel, størrelsen på virksomheden, samt hvilke tjenester der udbydes. Mange sikringskonti

kan eksempelvis skyldes et behov for at have sikringskonti i forskellige valutaer, men kan også skyldes, at instituttet udbyder mange forskellige tjenester. Hvis et institut tilbyder mange forskellige tjenester, kan der være behov for at have en sikringskonto til hver enkelt tjeneste.

Hovedparten af betalings- og e-pengeinstitutterne modtager midlerne direkte på sikringskontoen. Midlerne kommer enten fra institutternes brugere, som betalinger til institutternes brugere eller som bank-overførsler eller fra kortnetværkene⁵. Dermed sikres midlerne også tidligere, end reglerne som minimum kræver, da de bliver sat direkte ind på sikringskontoen.

De få institutter, hvor midlerne ikke indsættes direkte på sikringskontoen, har en forretningsmodel, der bærer præg af en dag-til-dag afstemning, idet der foretages ind- og udbetalinger dagligt og med flere forskellige betalere og betalingsmodtagere indblandet. Her indestår midlerne af den grund på en driftskonto til den efterfølgende dag, hvorefter de indsættes på sikringskontoen, hvis de ikke er blevet videreført til betalingsmodtager.

2.1.2. Overdækning på sikringskontoen

Finanstilsynet kan konstatere, at enkelte betalings- og e-pengeinstitutter opererer med en overdækning på sikringskontoen. Finanstilsynet kan konstatere, at institutterne anvender begrebet "overdækning" til at beskrive to forskellige scenarier. Det ene scenarie indebærer, at instituttet overfører egne midler til sikringskontoen, typisk for at sikre, at der altid er de tilstrækkelige midler til at udbetale de beløb, der er aftalt med brugeren. Det andet scenarie indebærer, at instituttet får overført flere midler fra brugerne eller via en anden udbyder af betalingstjenester, end hvad der skal anvendes til den næste transaktion eller udbetaling, der er aftalt med brugeren. Det er Finanstilsynets opfattelse, at de to scenarier medfører forskellige problemstillinger i henhold til reglerne om sikring af brugermidler.

I de tilfælde, hvor det er instituttets egne midler, der indsættes på sikringskontoen og anvendes som overdækning, er der typisk tale om et rundt beløb, som indestår fast på sikringskontoen. Beløbet bruges til at dække de renteomkostninger og gebyrer, som bliver trukket på sikringskontoen. Renteomkostningerne kan eksempelvis være fra banken, der stiller sikringskontoen til rådighed. Gebyrerne kan eksempelvis være vekselgebyrer. Midlerne kan ligeledes bruges til at dække variationer i valutakurser. Derudover er det normal praksis, at kortnetværkene trækker institutternes gebyrer, inden de overfører brugermidlerne til institutterne. Der er således forskellige årsager til, at institutterne mener, at det er nødvendigt at have driftsmidler stående på sikringskontoen, og midlerne bruges således både til at dække instituttets egne omkostninger og uforudsete forskelle i det udbetalte beløb fra kortnetværkene i forhold til det beløb, der skal overføres til betalingsmodtager.

Overdækningen – forskellen mellem de midler, der skal sikres og de midler, som indestår på kontoen – kan i nogle tilfælde være på decimalniveau, og kan f.eks. skyldes forskelle i beregnet valutakurs mellem kortnetværk og instituttet. Typisk forsøger instituttet at dække decimalforskellene ved at have et fast buffer beløb stående på sikringskontoen. Derfor svarer overdækningen også sjældent blot til den reelle decimalforskel, bl.a. fordi det er vanskeligt for instituttet at dække sig præcist ind ift. disse forskelle.

---

⁵ Kortnetværkene er i denne rapport en fællesbetegnelse for Visa og Mastercard, jf. også figur 2.

I de tilfælde, hvor det er brugernes midler, der udgør en overdækning, er der typisk tale om en forretningsmodel, hvor instituttets brugere indbetaler midler, der skal overføres til en betalingsmodtager. For at forhindre, at der ikke er tilstrækkelige midler efter betaling af gebyr til instituttet, vekselsegebyrer mv., overføres der et større beløb, end hvad der skal overføres til betalingsmodtager. En eventuel residual efter overførsel til betalingsmodtager, indestår herefter på sikringskontoen. Det er Finanstilsynets opfattelse, at institutterne bestræber sig på, at det ikke sker uforholdsmæssigt, således at indbetalingen i rimelig udstrækning svarer til den forventede udbetalingsaktivitet. Det resterende beløb kan anvendes til fremtidige transaktioner for den pågældende bruger. Dette beløb – overdækningen – anses dog også for at være modtaget som led i gennemførelsen af betalingstransaktioner, hvorfor pligten til at sikre brugernes midler også gælder for denne del.

Der er forskel på, hvor systematisk overdækningen foregår blandt institutterne. Hvor nogle institutter altid har et bestemt beløb stående af egne midler, vurderer andre på ad hoc basis behovet for at tilføre egne midler til sikringskontoen. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er trukket renter og gebyrer fra sikringskontoen, eksempelvis fra banken, som stiller sikringskontoen til rådighed. Instituttet overfører så et beløb fra driften (egne midler) til at dække udeståendet. Andre institutter fastsætter på månedlig basis en procentsats for overdækningen, f.eks. at der en given måned skal være 15 pct. flere midler, end der skal være sikret. Fastsættelsen af denne procentsats kan eksempelvis tage hensyn til bank-ferier, således at instituttet kan sikre sig at have tilstrækkelige midler til forventede udbetalinger, selvom de midler, der skal modtages, måtte være forsinkede grundet lukkedage i banken.

Nogle institutter konstaterer dagligt, om der er afvigelser på sikringskontoen, og hvis det er tilfældet, dækkes underskuddet med egne midler.

2.1.3. Betaling af gebyrer

De fleste betalings- og e-pengeinstitutter trækker deres egne gebyrer ud fra sikringskontoen, og så er der enkelte, som afregner gebyrer uden om sikringskontoen ved en månedlig faktura til brugeren.

Idet mange institutter modtager brugermidler direkte på sikringskontoen, trækker mange institutter også deres egne gebyrer direkte fra denne konto, inden de overfører midler videre til betalingsmodtager. I det tilfælde fratrækkes gebyret det beløb, der sendes videre til betalingsmodtager. Der er også institutter, som laver ét månedligt samlet træk for hver brugers gebyrbetaling fra sikringskontoen. Endelig er der enkelte institutter, som trækker deres gebyrer ud af sikringskontoen ved en daglig overførsel fra sikringskontoen.

2.1.4. Interne kontrolforanstaltninger

Betalings- og e-pengeinstitutterne laver med fastsatte intervaller afstemning af balancen på sikringskontoen med de midler, der ifølge reglerne skal sikres. Enkelte institutter foretager denne afstemning dagligt, hvor andre har ugentlig eller månedlig afstemning.

Institutternes kontrolforanstaltning består endvidere i at matche betalinger, som ikke ved deres ankomst på sikringskontoen kan identificeres. Her består kontrollen i at forsøge at identificere betalingen, og hvis ikke den kan identificeres, flyttes midlerne væk fra sikringskontoen, således at det sikres, at instituttet til enhver tid ved hvis midler, der indestår på kontoen.

Der er også institutter, som har et "fire-øjne-princip", hvilket indebærer, at der altid skal være to personer til at foretage overførsler fra sikringskontoen ved manuelle transaktioner.

2.2. Særligt om kortindløserne

Som beskrevet ovenfor, giver den praktiske håndtering af brugermidler nogle særlige udfordringer for betalingsinstitutter med tilladelse til at indløse betalingstransaktioner. Disse kaldes i denne rapport for indløserne, og indløsernes sikring af brugermidler beskrives i dette afsnit.

De virksomheder, som betegnes indløserne i denne rapport, har typisk en forretningsmodel, hvor de tilbyder, at deres brugere, typisk forretninger, kan modtage betaling fra en person, som er blevet iværksat via et betalingskort, f.eks. ved en kortterminal i en butik eller i en webshop. Det betyder, at de typisk modtager midler vedrørende én eller flere bestemte transaktioner fra kortnetværkene, som de skal sende videre til brugerens (butikkens) bankkonto efter et antal dage, der er individuelt aftalt med brugeren. Dermed er indløsernes brugere typisk betalingsmodtagere, jf. sontringen i afsnit 1.3.

Dankortbetalinger indebærer ikke behov for sikring af brugermidler, da de afvikles direkte mellem betaler og betalingsmodtagers bankkonti. Dankortbetalinger er derfor ikke behandlet yderligere.

Indløserne sikrer brugernes midler, når midlerne fra kortnetværkene indsættes direkte på sikringskontoen hos betalingsinstituttets bank. Afhængig af forretningsmodellen kommer midlerne enten i såkaldte bulk-betalinger, hvor flere transaktioner fra flere brugeres midler kommer i én samlet betaling, eller som enkeltstående betalinger. Uanset forretningsmodellen sættes midlerne direkte ind på sikringskontoen. Det betyder som anført ovenfor, at indløserne typisk sikrer midler tidligere end lovens krav om, at midlerne skal sikres ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor instituttet har modtaget midlerne.

2.2.1. Overdækning på sikringskontoen

De indløserne, der indgår i denne undersøgelse, har alle overført midler fra deres driftskonti til deres sikringskonti som overdækning. Ligesom det er skitseret ovenfor i relation til de øvrige institutter i afsnit 2.1.2, er der også her forskellig praksis for, om overdækningen er et beløb, som til enhver tid indestår på kontoen, eller om der sker en løbende tilpasning til den aktuelle situation og forventning for den kommende måned. I sidstnævnte tilfælde kan overdækningen f.eks. være fastsat ved en procentsats for, hvad overdækningen på sikringskonti til enhver tid skal være, eller at der til enhver tid står et beløb, som sikrer, at sikringskontiene ikke kommer i underskud.

Indløserne anfører, at det er nødvendigt at have overdækning på sikringskontoen. Der er mange årsager til, at indløserne har indsat ekstra midler på sikringskontoen. Efter det oplyste er det bl.a. for at dække det gebyrtræk, der foretages af kortnetværkene, inden de foretager udbetalinger til indløserne. Der kan også være tale om forsinkelser i udbetalingerne fra kortnetværkene. Indløserne har også oplyst, at det kan være nødvendigt for at sikre tilstrækkelig likviditet til opfyldelse af kontrakten med brugerne i f.eks. bankferier, hvor indbetalinger kommer senere end normalt. En anden årsag er, at indløserne skal opfylde de såkaldte charge-

back regler ved midler på sikringskontoen, jf. nedenfor. Her vil der skulle tilbageføres midler, som allerede er udbetalt til brugeren, og dermed vil der mangle midler på kontoen.

Indløserne oplyser, at de har aftalt med de individuelle brugere, hvor hurtigt de skal have udbetalt midler. Det betyder, at der opstår tilfælde, hvor indløserne skal udbetale midler til nogle brugere, før midlerne er modtaget fra kortnetværkene. Indløserne beskriver, at midlerne i de situationer typisk vil komme senere samme dag, som der er udbetalt til brugerne, men der kan være tilfælde, hvor indløseren først modtager midler fra kortnetværkene flere dage efter, at de er udbetalt til brugeren. Der er dog også brugere, som modtager en samlet udbetaling én gang ugentligt, og dermed typisk efter midlerne er modtaget fra kortnetværkene.

Det kan på den baggrund konstateres, at indløserne er i en situation, hvor de ikke altid modtager de midler på sikringskontoen, de skal bruge for at opfylde kontrakten med brugerne af deres tjenester. Der opstår således en forskel mellem, hvad indløserne skylder deres brugere, og hvilke midler de modtager til at dække deres udestående.

Efter Finanstilsynets opfattelse er der tale om en sammenblanding af forskellige forhold i denne fremgangsmåde. For det første er der efter det oplyste en kontraktuel forpligtelse for indløserne til at udbetale midler til nogle af deres brugere, før de modtager midlerne fra kortnetværkene. For det andet er der en forpligtelse til at sikre midler senest på tidspunktet T + 1, dvs. senest ved udløbet af den efterfølgende arbejdsdag efter modtagelsen af midlerne. Det vil sige, at pligten til at sikre brugermidler først indtræder efter modtagelsen af midlerne, og derfor er midlerne, der allerede er blevet udbetalt før de er modtaget, uvedkommende for kontoen. Indløserne beskriver, at det medfører øget operationel risiko, hvis de to forhold skal skilles ad, idet den eneste måde at løse det vil være at tilføje et ekstra lag af konti, som instituttet i så fald skal bruge som en form for mellemregningskonto. Indløserne har anført, at jo flere led der indføres, jo større er risikoen for at der kan opstå fejl.

2.2.2. Betaling af gebyrer

Samme indløser kan have forskellige aftaler om, hvordan en bruger betaler gebyrer. En måde er, at brugeren betaler de samlede gebyrer en gang om måneden ved en faktura (gross settlement). En anden måde er at trække gebyrerne ud af sikringskonti inden udbetaling af midler til brugerne (net settlement). I begge tilfælde indestår indløsernes gebyrer på sikringskontoen i en periode, idet midlerne fra kortnetværkene indsættes direkte på sikringskontoen.

2.2.3. Interne kontrolforanstaltninger

Indløserne har typisk en kontrol én gang månedligt, hvor indeståendet på sikringskontoen afstemmes med summen af de midler, instituttet er forpligtet til at sikre, og der anvendes stikprøvekontrol.

Indløserne beskriver, at såfremt der er uoverensstemmelse, vil de iværksætte transaktioner mellem driftskonto og sikringskonto, f.eks. ved at overføre driftsmidler til sikringskontoen for at sikre tilstrækkelig sikkerhedsstillelse. Ud fra det indsendte er det Finanstilsynets forståelse, at det aldrig har været nødvendigt at overføre driftsmidler til sikringskontoen ved de månedlige afstemninger for nogen af indløserne.

2.2.4. Returbetalinger og charge-back

Betalers udbyder af betalingstjenester hæfter i forhold til betaleren for tab som følge af andres uberettigede anvendelse af en betalingstjeneste, jf. § 100, stk. 1, i lov om betalinger. Derudover følger det af § 112 i lov om betalinger, at betalers udbyder i særlige tilfælde i forbindelse med fjernsalg skal tilbagekreditere en betaling til betalers konto, eksempelvis hvis en virksomhed ikke har sendt den vare til betaler, som betaler har betalt for. Reglerne kaldes også charge-back, idet de indebærer en forpligtelse for udbyderen af betalingstjenesten til at tilbageføre beløbet.

I praksis betyder det, at en forbruger kan gøre indsigelse imod en bestemt betalingstransaktion overfor den udbyder, der har udstedt vedkommendes betalingskort, som typisk er et pengeinstitut. Såfremt indsigelsen er berettiget, tilbagefører pengeinstituttet midlerne til kortholder. Herefter gør pengeinstituttet via kortnetværkene et tilsvarende krav gældende over for indløseren. Indløseren kommer derfor til at hæfte overfor pengeinstituttet i tilfælde af, at indløserens bruger eksempelvis ikke har sendt en korrekt vare. Indløseren må derefter selv sørge for at inddrive midlerne hos sin bruger. En sådan indsigelse kan ske op til 13 måneder efter den bestredne transaktion er gennemført. Det er derved ikke sikkert, at beløbet kan tilbageføres fra virksomheden, idet en manglende opfyldelse af aftalen om levering f.eks. kan skyldes, at virksomheden ikke er i stand til at indfri sine forpligtelser.

Finanstilsynet kan konstatere, at afregning af chargeback foregår med midler fra sikringskontoen, idet kortnetværkene tilbageholder midler pga. chargeback-reglerne. Det indebærer, at kortnetværkene modregner charge-back beløbet i det totale beløb, indløseren modtager, uanset om den konkrete bruger, som charge-back sagen vedrører, i øvrigt skal modtage nogen betalinger ved den overførsel, der modtages. I de tilfælde vil indløseren være nødt til at finde midlerne til at sikre udbetaling til de øvrige brugere et andet sted, da de er kontraktligt forpligtede til at gennemføre betalingerne. Det betyder, at sikringskontiene kan være underfinansierede, med mindre indløserne har en buffer. Indløserne har beskrevet, at de er opmærksomme på problematikken, og derfor ifølge deres aftaler kan tilbageholde midler vedrørende deres brugere, hvis de har formodning for en potentiel konkurs hos en af deres brugere. Alternativet er ifølge indløserne, at der må foretages indbetalinger fra driftskontoen.

2.3. Garantistillelse som sikring af brugermidler

Et enkelt betalingsinstitut har etableret en garanti ved et kreditinstitut, jf. § 6 i sikringsbekendtgørelsen, jf. også afsnit 1.2 ovenfor. Garantien er stillet som en anfordringsgaranti og dækker et nærmere bestemt beløb.

For at sikre, at beløbet dækker de brugermidler, der ifølge reglerne i lov om betalinger og sikringsbekendtgørelsen, skal sikres, udarbejder instituttet dagligt opgørelse af saldoen. Efter saldoen er trukket, afstemmes den med den bankgaranti, der er stillet.

Betalingsinstituttet har fastsat, at såfremt saldoen for brugermidler udgør 0-80 pct. af garantien, foretager instituttet sig ikke yderligere. I tilfælde af, at saldoen dækker 80-100 pct. af garantien, er der fastsat forskellige tiltag alt efter dækningen. Hvis saldoen er inden for 80-90 pct. af garantien, foretages der daglig rapportering til ledelsen. Hvis saldoen kommer op på 90-95 pct., skal der iværksættes konkrete handlinger til at nedbringe saldoen, eller alter-

nativt iværksættes øjeblikkelig forhøjelse af garantibeløbet. I tilfælde af, at saldoen dækker mere end 95 pct. af garantibeløbet, sendes fremtidige betalinger retur til betaler.

2.3.1. Interne kontrolforanstaltninger

Der foretages månedlig stikprøvekontrol af overholdelse af forretningsgangen om garantien, herunder kontrolleres det, at procesforløbet følges og at sikringen dækker brugermidlerne.

2.4. Revision af sikringskonto

Der er fastsat regler om revisionens gennemførelse i bekendtgørelse om fastsættelse af kapitalkrav, opgørelse af kapitalgrundlag, regnskabsindberetninger og revisionens gennemførelse i betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter (bkg. nr. 642 af 30. maj 2018). Der er ikke krav om, at intern eller ekstern revision skal revidere sikringskonti hos danske betalings- og e-pengeinstitutter. Finanstilsynet kan på baggrund af temaundersøgelsen konstatere, at enkelte betalings- og e-pengeinstitutter har ekstern revision, som erklærer, at sikringskontoen er oprettet i henhold til lov om betalinger. I de tilfælde, hvor ekstern revision kigger på sikringskontoen, gennemgår ekstern revision dog ikke administrationen af sikringskontoen i henhold til de fastsatte regler i sikringsbekendtgørelsen.

3. Separatistret til beløb i et konkursbo

Som det fremgår ovenfor, er formålet med reglerne om sikring af brugermidler at etablere en ordening, hvor institutterne skal iagttage bestemte krav for at opnå tilladelse fra Finanstilsynet, og hvor iagttagelse af disse krav skal medføre, at brugerne i tilfælde af konkurs opnår separatistret til disses tilgodehavender.

Det ligger i grænsefeltet mellem konkursretten og tingsretten, hvad der skal til for at den, som har krav på et pengebeløb kan gøre gældende, at vedkommende har ejendomsret til beløbet og kan udtage dette af besidderens konkursbo som såkaldt "separatist". Det falder udenfor Finanstilsynets ressort at fortolke konkursreglerne, men da samspillet mellem disse regler og kravene til sikringskontoen er afgørende for retsstillingen for brugerne hos betalings- og e-pengeinstitutter, som tages under insolvensbehandling, har Finanstilsynet indhentet en udtalelse fra Kammeradvokaten om samspillet mellem reglerne. Beskrivelsen af samspillet mellem reglerne er således skrevet med afsæt i Kammeradvokatens notat.

Hvorvidt tredjemand har separatistret afhænger i dansk ret af en almindelig tingsretlig vurdering. Den tingsretlige vurdering afhænger af, om der er sket tilstrækkelig og bindende individualisering. Når der er tale om ejendomsret til et pengebeløb, indebærer individualiseringskravet, at der for at opnå separatiststilling kræves, at skyldner havde en pligt til at holde pengene adskilt fra sine egne og at der rent faktisk har været opretholdt en sådan adskillelse.

Spørgsmålet om, hvorledes ejeren opnår separatistret til et opbevaret pengebeløb i et konkursbo, behandles bl.a. i artiklen "Separatiststatus til pengebeløb i konkursboet":

"For at kunne påberåbe sig ejendomsret til et pengebeløb i boets besiddelse stilles der som udgangspunkt helt samme krav som til en separatistret til et hvilket som helst andet aktiv i boets besiddelse; nemlig et individualiseringskrav. Ejeren skal fysisk kunne pege på netop sit pengebeløb i boet og sige, "det er mit" og dokumentere ejerskabet, uden at kurator skal kunne anfægte det med begrundelsen, at pengene er sammenblandet med fallentens andre penge, og dermed ikke kan udpeges med den sikkerhed, der må kræves for at anerkende en separatiststilling i et konkursbo. Der består dermed et fundamentalt krav om, at pengene skal være holdt adskilt fra fallentens andre penge. Pengene må fx ikke være indgået på fallentens almindelige bankkonto, eller indgået i hans øvrige kontantbeholdning, idet de dermed vil være sammenblandet med fallentens øvrige pengebeløb, hvorved det er umuligt at individualisere dem. Kan pengene ikke entydigt identificeres, konverteres ejendomsretten til en fordringsret og dermed til et simpelt krav i boet."⁶

Det følger af forarbejderne⁷ til lov om betalinger § 35, at

"Det foreslås i stk. 3, at midler, der ved afslutningen af den arbejdsdag, som følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden udbyder af betalingstjenester, skal senest på dette tidspunkt indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide

⁶ Bjørn Witttrup, *Separatiststatus til pengebeløb i konkursboet*. Erhvervsjuridisk Tidsskrift, 2018.231.

⁷ Lovforslag nr. L 157 af 15. marts 2017, Folketingstidende 2016-2017, tillæg A, s. 148-149.

aktiver med lav risiko, jf. dog stk. 4. Midlerne må ikke herved kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra instituttets øvrige kreditorer.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af de eksisterende regler om sikring af brugermidler. Midlerne skal således fortsat sikres senest ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, hvis midlerne ikke inden da er vekslet og stillet til rådighed for indehaveren. Hovedformålet med bestemmelsen er således bevaret, nemlig at brugernes midler ikke må kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra instituttets øvrige kreditorer, f.eks. i forbindelse med en insolvenssituation.”

Reglerne i lov om betalinger og i sikringsbekendtgørelsen indeholder ikke egentlige ejendomsretlige regler, men stiller en række konkrete krav til håndteringen af de sikredes midler, der – hvis de overholdes – som udgangspunkt vil medføre, at midlerne i tilfælde af en konkurs kan holdes ude af konkursmassen og udbetales direkte til de berettigede brugere. Derfor vil en konkret vurdering af sikringens virkning skulle afgøres efter de tingsretlige principper.

I vurderingen af, om brud på reglerne må anses at afskære separatistret til midlerne på sikringskontoen, må det antages, at domstolene vil lægge særligt vægt på omfanget og varigheden af overtrædelsen, og dermed risikoen for en forringelse af instituttets øvrige kreditoreres muligheder for at søge sig fyldestgjort i instituttets midler.

Reglerne i lov om betalinger og sikringsbekendtgørelsen giver således i sig selv ikke brugere separatiststilling i tilfælde af en konkurs ved et institut, men såfremt reglerne overholdes vil det medføre, at brugerne vil opnå separatiststilling i henhold til de almindelige tingsretlige regler.

4. Vurdering

Finanstilsynet har på baggrund af institutternes besvarelser identificeret en række forhold og problemstillinger i relation til reelt at sikre, at brugernes midler på sikringskontoen kan tjene til sikkerhed og brugernes opretholdelse af separatiststatus. Disse forhold vurderes nedenfor.

4.1. Inddragelse af driftsmidler på sikringskontoen

Sagen med Yourpay ApS viste, at sammenblanding af driftsmidler med sikrede midler kan medføre, at beskyttelsen af brugernes midler ikke kan opretholdes. Det fremgår af gennemgangen af praksis ovenfor, at nogle betalings- og e-pengeinstitutter af forskellige grunde indskyder driftsmidler på sikringskontoen. Indskud af driftsmidler sker på mange forskellige måder, alt efter forretningsmodel og aftaler med brugerne af tjenesterne.

De midler, der overføres fra instituttets driftskonto til sikringskontoen til dækning af de gebyrer, charge-backs mv., som løbende kan medføre, at sikringskontoen er underfinansieret, er ikke omfattet af kravet om sikring iht. lov om betalinger eller sikringsbekendtgørelsen, da der ikke er tale om beløb, som instituttet har modtaget, men derimod midler der stammer fra instituttet. Pligten til at sikre midler gælder således kun beløb, der er modtaget fra betalings-tjenestebrugerne eller fra en anden betalingsformidler, jf. § 35, stk. 1 og 2, i lov om betalinger og § 2, stk. 1 og § 3, stk. 1, nr. 1, i sikringsbekendtgørelsen. Endvidere følger det, at den samlede sikkerhedsstillelse til enhver tid skal svare til det samlede beløb, som i medfør af hhv. § 2, stk. 1 og § 3, stk. 1, skal sikres – det vil sige et beløb, der svarer til summen af de beløb, som er modtaget, men endnu ikke er udbetalt, jf. § 2, stk. 3, og § 3, stk. 3, i sikringsbekendtgørelsen.

Overførsel af sådanne beløb til sikringskontoen, dvs. overdækning, med midler, som ikke stammer fra betalingstjenestebrugerne, vil efter Finanstilsynets opfattelse som udgangspunkt være udtryk for sammenblanding af midler, og vil dermed være i strid med den forudsatte sikringsordning i lov om betalinger og sikringsbekendtgørelsen. Det vil ligeledes være i strid med den grundlæggende forudsætning om, at de sikrede midler *"ikke på noget tidspunkt [må] blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end de betalingstjenestebrugere, som midlerne stammer fra"*, jf. artikel 10, stk. 1, litra a i PSD2.

En generel overdækning af sikringskontoen for at undgå underskud på sikringskontoen medfører en betydelig sammenblanding af instituttets driftsmidler med sikrede midler. Det kan udgøre en forringelse af instituttets øvrige kreditors mulighed for at søge sig fyldestgjort i instituttets midler i tilfælde af insolvens, da dele af instituttets egne midler vil indestå på en sikringskonto. Finanstilsynet vurderer derfor, at en sådan sammenblanding væsentligt forøger risikoen for, at en domstol vil vurdere, at brugernes separatiststilling ikke kan opretholdes.

Det kan ikke udelukkes, at separatiststillingen kan opretholdes, hvis overdækningen er bagatelagtig og kortvarig, og dens størrelse kan opgøres på grundlag af den foreliggende bogføring, men spørgsmålet er behæftet med betydelig usikkerhed. Hvis det er den eneste fravigelse af betingelserne i lov om betalinger og sikringsbekendtgørelsen, vil det fulde beløb på sikringskontoen udgøre midler, der har til formål at opfylde betalings- eller e-pengeinstituttets forpligtelser overfor betalingstjenestebrugerne, og det vil dermed ikke udgøre en særlig risiko for instituttets kreditors mulighed for at søge sig fyldestgjort i instituttets midler. Som ang-

vet ovenfor, beror det dog på en vis usikkerhed, hvor meget afvigelse der skal til, før de øvrige kreditorer skal respekteres, og en domstol ikke vil anerkende brugernes separatistret til indestående midler.

Det er Finanstilsynets vurdering, at håndtering af charge-back sager og refunderinger kan ske med midler fra sikringskontoen, så længe det er dokumenteret, hvis midler, der indestår på sikringskontoen, og én brugers midler ikke anvendes til at dække en anden brugers refunderinger eller charge-back sager. Det bør til enhver tid tilstræbes, at det i videst muligt omfang er brugernes egne midler, der anvendes til at dække beløbene. Dette kan eksempelvis gøres ved at aftale med brugerne, at en vis del af de modtagne midler tilbageholdes som en løbende buffer.

I tilfælde af, at en bruger ikke har tilstrækkeligt sikrede midler indestående på sikringskontoen til at dække charge-backs eller refunderinger vedrørende brugeren, er det Finanstilsynets vurdering, at instituttet må tilføre egne midler for at dække udeståendet. Det følger af vurderingen ovenfor, at instituttet undtagelsesvis kan tilføre egne midler til sikringskontoen, hvis det viser sig, at der er utilstrækkelige brugermidler til håndtering af charge-backs og refunderinger. Finanstilsynet skal i den forbindelse understrege, at bogføringen til enhver tid skal være retvisende, og at dette alene må ske undtagelsesvis, idet det kan medføre tvivl om sikringens virkning, hvis der konsekvent er overfinansiering med egne midler.

Som angivet ovenfor i afsnit 2.1.2., anses overdækning med brugernes egne midler for at være modtaget som led i betalingstransaktioner, og derfor er der pligt til at sikre disse midler. Det er derfor efter Finanstilsynets vurdering ikke i strid med reglerne i lov om betalinger eller sikringsbekendtgørelsen, at instituttet modtager et større beløb fra sine brugere, end hvad der skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, og indsætter dette beløb på sikringskontoen.

Hvis instituttet på tidspunktet for sikringen ikke er klar over, hvor stor en del af midlerne, der er instituttets egne midler (f.eks. gebyrer), er det Finanstilsynets vurdering, at alle midlerne tilhører brugerne indtil størrelsen af instituttets egne midler kendes. Instituttet skal hurtigst muligt efter at have identificeret gebyrstørrelsen bogføre beløbet og trække det ud af sikringskontoen. Finanstilsynet vurderer, at det er afgørende for sikringen, at der ved denne fremgangsmåde foretages daglig opgørelse og udtræk af gebyrer, så instituttets egne midler ikke indestår på sikringskontoen længere end nødvendigt. Gebyrerne skal under alle omstændigheder trækkes ud af sikringskontoen på tidspunktet for udbetaling til betalingsmodtager af det beløb, gebyret vedrører. Kan instituttet ikke sikre denne samtidighed, skal gebyrerne afregnes på anden måde, f.eks. ved en månedlig faktura, dvs. uden at indsætte gebyrer på sikringskontoen.

Institutterne skal sikre, at der ikke sker sammenblanding af midler, der tilhører instituttet med sikrede brugermidler, ved at midlerne, der skal sikres, indsættes på en særskilt konto, jf. § 35, stk. 3, i lov om betalinger. Institutterne skal derudover sikre, at de alene sikrer midler, som er modtaget fra brugerne eller modtaget gennem en anden udbyder af betalingstjenester som led i gennemførelsen af en betalingstransaktion, og at den samlede sikkerhedsstillelse til enhver tid svarer til det beløb, der skal sikres. På den baggrund vurderer Finanstilsynet, at institutterne skal anvende en anden konto end sikringskontoen til at modtage midler, afregne

gebyrer til kreditinstituttet mv., så der alene indestår brugermidler på sikringskonti. Såfremt instituttet oplever en forskel i det sikrede beløb, der er modtaget, og det beløb, der skal udbetales grundet forskelle i valutakurser, skal instituttet (efter aftale med brugerne) udligne disse forskelle uden for sikringskontoen, således at alene brugermidler, som er modtaget, sikres på sikringskontoen. Efter at midlerne er modtaget, og beløb, der ikke skal sikres, er fratrukket, overføres midlerne til sikringskontoen med henblik på sikring i overensstemmelse med reglerne.

Konklusion

Betalings- og e-pengeinstitutterne skal anvende en anden konto end sikringskontoen til at modtage midler, afregne gebyrer til kreditinstituttet m.v., så der alene indestår brugermidler på sikringskonti.

4.2. Udbetaling forud for modtagelse af midler på sikringskontoen

Som nævnt ovenfor opstår pligten til at sikre brugermidler først, når midlerne er modtaget og endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden udbyder af betalingstjenester ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget. Betalingsinstitutter skal endvidere *"beskytte alle midler, der er modtaget fra betalingstjenestebrugere eller gennem en anden betalingstjenesteudbyder til gennemførelse af betalingstransaktioner"*, jf. artikel 10, stk. 1, i PSD2.

Kravet om, at der alene skal ske sikring af midler, der er modtaget, uddybes nærmere i de specielle bemærkninger til lov om betalinger, hvorefter det er en *"forudsætning for kravet om sikring af midler, at betalingsinstituttet rent faktisk kommer i besiddelse af disse midler, dvs. som led i gennemførelsen af betalingstjenesten opnår ejendomsret til midlerne."*⁸

De beløb, som skal sikres i henhold til lov om betalinger og sikringsbekendtgørelsen, er således alene beløb, som betalings- eller e-pengeinstituttet er kommet i besiddelse af, og som instituttet endnu ikke har udbetalt. Det medfører, at beløb vedrørende en betalingstransaktion, der er modtaget af instituttet, efter instituttet har udbetalt et beløb svarende til betalingstransaktionen til betalingsmodtager, ikke er omfattet af krav om sikring i henhold til lov om betalinger og sikringsbekendtgørelsen.

Det modtagne beløb vil endvidere ikke tilhøre betalingsmodtager, men derimod instituttet, da instituttet har fyldstgjort betalingsmodtager ved en forudbetaling, hvorfor ingen betalingstjenestebrugere kan opnå særskilt ejendomsret til dette beløb. Derfor vil beløbet være sikringskontoen uvedkommende.

På den baggrund er det Finanstilsynets vurdering, at overførsel af sådanne beløb til sikringskontoen vil være i strid med den sikringsordning, der fastsættes i lov om betalinger og sikringsbekendtgørelsen, herunder den grundlæggende forudsætning om, at de sikrede midler *"ikke på noget tidspunkt [må] blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske*

⁸ Folketingstidende 2016-2017, A, lovforslag nr. L 157 af 15. marts 2017, side 148.

personer end de betalingstjenestebrugere, som midlerne stammer fra”, jf. artikel 10, stk. 1, litra a i PSD2.

De beløb, der efter aftale med instituttets brugere udbetales, før instituttet er kommet i besiddelse af det tilhørende transaktionsbeløb, udgør ikke udbetalinger af de faktiske transaktionsbeløb, og må derfor karakteriseres som kreditter ydet af instituttet til fordel for betalingstjenestebrugere. Denne udbetalingsmodel medfører på den baggrund også en kreditrisiko for institutterne.

Instituttets anvendelse af indeståendet på sikringskontoen til ydelse af en sådan kredit kan nødvendiggøre, at midler fra driften overføres til sikringskontoen til dækning af ”underskud”, der modsvarer en kredit ydet til instituttets brugere. Denne praksis vil være i strid med kravet om, at den samlede sikkerhedsstillelse til enhver tid skal svare til det samlede beløb, der i medfør af hhv. § 2, stk. 3 og § 3, stk. 3, i sikringsbekendtgørelsen, skal sikres. Det vil sige et beløb svarende til summen af de beløb, der er modtaget, og som endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden betalingstjenesteudbyder.

Den beskrevne praksis er på den baggrund efter Finanstilsynets opfattelse i strid med reglerne i lov om betalinger og sikringsbekendtgørelsen, som har til formål at sikre, at brugerne i henhold til de almindelige tings- og ejendomsretlige regler kan opnå separatistret til indeståendet på sikringskontoen i tilfælde af instituttets konkurs.

Udfordringen består også i, at institutterne anvender en sammenblanding af egne midler og brugernes midler til at udbetale til betalingsmodtager forud for modtagelse af beløbet. Når driftsmidler inddrages på sikringskontoen til at dække forudbetalinger, sker det på bekostning af instituttets kreditorer i tilfælde af konkurs. Dette vil sandsynligvis medføre, at sikringsakten ikke kan opretholdes for de øvrige indestående, som ikke har relation til forudbetalingen, og dermed at brugerne ikke opnår den forudsatte separatiststilling til midlerne.

Efter Finanstilsynets opfattelse er det helt centralt, at denne forudbetaling af midler, inden beløbet er modtaget af instituttet, er sikringskontoen uvedkommende. Derfor er det Finanstilsynets vurdering, at institutterne skal håndtere disse udbetalinger andetsteds end sikringskontoen, idet midlerne er uvedkommende for sikringskontoen.

Finanstilsynet bemærker i øvrigt, at betalingsinstitutter, der har tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 4 eller 5, kun må yde kredit i forbindelse med disse tjenester, hvis betingelserne i § 20, stk. 4, nr. 1-4, er opfyldt. For e-pengeinstitutter er der forbud mod at yde kredit af midler, der er modtaget fra indehavere af elektroniske penge, jf. § 19, stk. 1, i lov om betalinger.

Konklusion

Betalings- og e-pengeinstitutterne skal sikre, at der ikke sker udbetaling af midler fra sikringskontoen, førend disse midler er modtaget på sikringskontoen. Udbetalinger af transaktionsbeløb, som endnu ikke er modtaget af instituttet, er uvedkommende for sikringskontoen, og skal derfor foretages andetsteds og i overensstemmelse med øvrige regler i lov om betalinger.

4.3. Håndtering af renter på sikringskontoen

Det fremgår af § 4, stk. 4, i sikringsbekendtgørelsen, at e-pengeinstituttet eller betalingsinstituttet skal indhente kreditinstituttets notering af, at kreditinstituttet ikke ved modregning eller på anden måde kan disponere over det på sikringskontoen indestående beløb. Det påhviler institutterne at sikre, at deres aftale med det kreditinstitut, som fører kontoen, lever op til sikringsbekendtgørelsen, herunder kravet om, at kreditinstituttet skal notere, at kreditinstituttet ikke ved modregning eller på anden måde kan disponere over det på sikringskontoen indestående beløb. Finanstilsynet kan konstatere, at en del institutter oplever, at det kreditinstitut, der fører sikringskontoen trækker renter og gebyrer på sikringskontoen, hvilket giver behov for at indskyde driftsmidler til at dække instituttets egne omkostninger.

Konklusion

Institutterne skal sikre, at det kreditinstitut, der fører sikringskontoen ikke må trække renter og gebyrer direkte fra sikringskontoen.

5. Best practice og nye mulige initiativer

Finanstilsynet er som led i temaundersøgelsen samt i forbindelse med kurators behandling af boet efter Yourpay ApS blevet opmærksom på en række uklarheder eller uhensigtsmæssigheder i reglerne om sikring af brugermidler. Nedenstående bokse, som angiver best practice, skal forstås således, at det er tiltag, som Finanstilsynet har vurderet er relevante ift. at styrke sikringen af brugermidler. Det bemærkes samtidig, at de institutter, der skal sikre brugermidler, varierer i størrelse og kompleksitet, og derfor er det op til det enkelte institut at vurdere, om et bestemt best practice-tiltag er nødvendigt og hensigtsmæssigt.

5.1. Ekstern revision

Sikring af brugermidler ved brug af sikringskonto kræver, at ledelsen administrerer disse konti i henhold til reglerne, da brugerne ellers ikke kan opnå separatistret til indeståendet på sådanne konti. Der kan være en vis sårbarhed i denne ordning, hvorfor det kan overvejes, om der skal indføres yderligere kontrolforanstaltninger end de interne kontrolforanstaltninger. Det kunne f.eks. være krav om revision af sikringskonti.

Fordelen ved at indføre krav om ekstern revision af institutternes sikringsordning er, at revisor vil udgøre en ekstra kontrolforanstaltning for brugernes midler. Ulempen er, at revision typisk vil være halv- eller helårlig, og kontrolforanstaltningen dermed ikke sikrer tilfælde, hvor kontoen bliver administreret i strid med reglerne i den mellemliggende periode, f.eks. i tilfælde af, at virksomheden kommer i økonomiske problemer.

Det vil efter Finanstilsynets opfattelse bidrage til tilsynet med området, hvis den eksterne revision reviderer, om indestående på sikringskonto modsvarer opgørelsen af instituttets forpligtelser, om garantien dækker det samlede udestående samt om sikkerhedsdepoterne er tilstrækkelige, og at instituttets procedurer til at sikre dette er forsvarlige. Det er en fordel, fordi der kommer en ekstern part, der kan hjælpe instituttet med at sikre, at de overholder deres forpligtelser i henhold til lov om betalinger. Samtidig kan Finanstilsynet blive orienteret om eventuelle afvigelser fra reglerne ved revisors rapportering.

Best practice

Betalings- og e-pengeinstitutterne bør få ekstern revision til at revidere sikringskonti, garantistillelsen eller sikkerhedsdepoterne til sikring af brugermidler.

Finanstilsynet vil derudover undersøge nærmere, om der er behov for at fastsætte regler om revision af sikringsordningen.

5.2. Opbevaring af data om sikrede midler

Finanstilsynet har konstateret, at det er afgørende for kurators stillingtagen til brugernes separatiststilling, at der er en umiddelbar og let tilgængelighed af data om transaktioner på sikringskontoen (oversigten over de modtagne midler, jf. hhv. § 2, stk. 5, og § 3, stk. 5, i sikringsbekendtgørelsen). På den måde vil en kurator hurtigt efter dekretet er udstedt kunne konstatere, hvis midler der indestår på kontoen. Adgang til oversigten bør ikke være afhængig af, at konkursboet betaler en regning til den leverandør, der opbevarer disse data.

Best practice

Betalings- og e-pengeinstitutterne bør sikre, at oversigten over modtagne midler opbevares på en måde, så kurator har adgang i tilfælde af insolvensbehandling. Det må ikke være en omkostning for kurator at tilgå oversigten.

Finanstilsynet vil derudover undersøge nærmere, om der er behov for at indføre krav om, at data om transaktioner på sikringskontoen (oversigten over de modtagne midler, jf. hhv. § 2, stk. 5, og § 3, stk. 5, i sikringsbekendtgørelsen) skal opbevares på en måde, så det er tilgængeligt for kurator i forbindelse med insolvensbehandlingen.

5.3. Ikke-identificerede betalinger

Flere betalings- og e-pengeinstitutter beskriver, at der er en risiko for, at de modtager indbetalinger på deres sikringskonti, som ikke kan identificeres eller relateres til en bestemt transaktion eller bruger.

Finanstilsynet forventer, at problemet med ikke-identificerede indbetalinger på sikringskontoen vil være væsentlig mindre, når institutterne i overensstemmelse med reglerne beskrevet ovenfor håndterer gebyr-betalinger, charge-back sager mv. på en anden konto end sikringskontoen.

Best practice

Institutterne bør identificere ikke-identificerede transaktioner hurtigst muligt, og fastsætte en frist i deres forretningsgang, indenfor hvilken de skal have identificeret transaktionen. Hvis det ikke er muligt, må institutterne forsøge at tilbageføre beløbet. Indestår beløbet efter udløbet af en periode, og kan det ikke identificeres og/eller tilbageføres, må instituttet trække beløbet ud af sikringskontoen.

5.4. Brug af ordet 'tilbagebetaling'

Det fremgår, at kreditinstituttet, som opretter en sikringskonto, skal notere, at "indeståendet udgør sikkerhedsstillelse for de krav på tilbagebetaling, som brugere af e-pengeinstituttets eller betalingsinstituttets tjenester måtte have mod e-pengeinstituttet eller betalingsinstituttet i tilfælde af, at e-pengeinstituttet eller betalingsinstituttet tages under insolvensbehandling", jf. § 4, stk. 3, i sikringsbekendtgørelsen. Tilsvarende fremgår det af § 5, stk. 3, for så vidt angår sikkerhedsdepoter og § 6, stk. 2, for så vidt angår garantier.

Når ordet 'tilbagebetaling' bruges i bekendtgørelsen kan det give det indtryk, at brugerne af betalings- eller e-pengeinstituttets tjenester har indbetalt et beløb til sikringskontoen, som så skal tilbagebetales til dem i tilfælde af insolvensbehandling. Det er Finanstilsynets opfattelse, at ordlyden afspejler betalingsflowet for nogle betalings- og e-pengeinstitutter, f.eks. de institutter, der laver pengeoverførsler, men at den ikke tager udgangspunkt i eksempelvis en indløser.

De midler, en indløser modtager i betalingsflowet tilhører deres brugere. Hvis en indløser går konkurs, vil indeståendet på sikringskontoen skulle udbetales til disse brugere, men eftersom brugerne aldrig har haft midlerne i besiddelse, er der ikke tale om en egentlig *tilbagebetaling*, men en *udbetaling*. Det skyldes, at indløserne, som beskrevet ovenfor, har en forretningsmodel, hvor de tilbyder deres brugere at tage imod betalinger. I mange tilfælde er varen eller tjenesten således allerede udleveret eller udført, når indløseren modtager beløbet og herefter sender videre til brugeren. Det er således ikke brugerne, der indbetaler til indløseren, og dermed ikke dem, der har krav på tilbagebetaling i en insolvenssituation.

Finanstilsynet vurderer på den baggrund, at det skal undersøges nærmere, om reglerne bør ændres således at 'tilbagebetaling' suppleres med 'udbetaling' for at afspejle de forskellige forretningsmodeller på betalingsmarkedet.

5.5. Dobbeltregulering

Pligten til at sikre brugernes midler følger af § 35, stk. 1 og 2, i lov om betalinger. Pligten følger ligeledes af § 2, stk. 1, og § 3, stk. 1, i sikringsbekendtgørelsen.

Overtrædelse af § 35 straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 152, stk. 1, i lov om betalinger.

Overtrædelse af § 2, stk. 1, samt § 3, stk. 1, straffes med bøde, jf. sikringsbekendtgørelsens § 9, stk. 1.

Idet § 35, stk. 1 og 2, i lov om betalinger fastsætter en pligt til at sikre brugermidler for hhv. e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, og det tilsvarende følger af § 2, stk. 1, og § 3, stk. 1, i sikringsbekendtgørelsen, at et e-pengeinstitut og et betalingsinstitut skal sikre brugermidler, er det Finanstilsynets opfattelse, at samme forhold er reguleret og strafbelagt to forskellige steder.

Det vil blive undersøgt nærmere, om der er behov for at ændre reglerne, således at samme forhold alene reguleres og pålægges straf ét sted.

6. Konklusion

På baggrund af institutternes besvarelser er det Finanstilsynets vurdering, at institutternes administration af brugermidler sammenholdt med de regler, der findes i insolvensretten, giver udfordringer i forhold til den beskyttelse, som reglerne tilsigter. Dele af den afdækkede praksis er efter Finanstilsynets vurdering i strid med reglerne i lov om betalinger og sikringsbekendtgørelsen. Det betyder, at i en insolvenssituation vil den praksis, som temaundersøgelsen har afdækket, risikere at føre til, at brugerne ikke har ejendomsret til beløbet på sikringskontoen, idet de ikke opnår såkaldt separatiststilling. Det skyldes, at der indsættes driftsmidler på sikringskontoen, hvormed de sikrede midler blandes sammen med driftsmidler.

I de tilfælde, hvor Finanstilsynet har identificeret en uoverensstemmelse mellem praksis og de fastsatte regler om sikring af brugermidler, vil Finanstilsynet følge op over for de enkelte institutter med henblik på, at institutterne efterlever reglerne for at sikre beskyttelsen af brugernes midler.

Med henblik på at sikre beskyttelsen i en insolvenssituation, er det Finanstilsynets vurdering, at følgende er nødvendigt:

- Institutterne skal anvende en anden konto end sikringskontoen til at modtage midler, afregne gebyrer til kreditinstituttet m.v., så der alene indestår brugermidler på sikringskontoen.
- Institutterne skal sikre, at der ikke sker udbetaling af midler fra sikringskontoen, førend disse midler er modtaget på sikringskontoen. Udbetalinger af transaktionsbeløb, som endnu ikke er modtaget af instituttet, er uvedkommende for sikringskontoen, og skal derfor foretages andetsteds og i overensstemmelse med øvrige regler i lov om betalinger.
- Institutterne skal sikre, at kreditinstituttet, som fører sikringskontoen ikke må trække renter og gebyrer direkte fra sikringskontoen.

Derudover mener Finanstilsynet, at det er best practice at:

- få ekstern revision til at revidere sikringskonti, garantistillelse eller sikkerhedsdepoter til sikring af brugermidler
- sikre, at oversigten over modtagne midler opbevares på en måde, så kurator har adgang i tilfælde af insolvensbehandling
- identificere ikke-identificerede transaktioner hurtigst muligt, og fastsætte en frist i forretningsgangen, indenfor hvilken de skal have identificeret transaktionen.